

Thorogood (en anderen) vooral h-h-h-hard!

Rhythm & Blues Night - Oosterpoort, Groningen, 1/5/2004 - Publiek: 2.600

Alleen nog uit de naam blijkt dat dit festival ooit draaide om rhythm & blues. De laatste jaren echter krijgen we vooral muziek die net - of ver - over het randje daarvan gaat. Dit jaar vormde daarop geen uitzondering. Daarbij deden de decibellen vrijwel de gehele nacht hun schadelijke werk. Als George Thorogood's Destroyers iets vernietigden, waren het wel trommelvliezen. Ook het volume waarmee **Five Horse Johnson** hun muziek de zaal innepte, lag ruim boven de pijngrens.

George Thorogood, wiens reputatie al te ver was verdampt voor een uitverkochte bak, bracht een aalgladde, routineuze show met keurig ingestudeerde danspasjes. Nog altijd behielp hij zich met het - voornamelijk geleende - repertoire waarmee hij zo'n dertig jaar geleden naam maakte. Nummers als 'The Sky Is Crying' en 'Who Do You Love' had hij wél in decibellen maar niet in creativiteit opgekrikt.

Nee, dan hadden eerder op de avond in de entreehal onze eigen **Juke Joints** met hun tomeloze inzet meer te bieden. Zo excelleerde gitarist Boogie Mike weer in een prachtig op Rory Gallagher (hun held) geïnspireerd staaltje gitaar, zonder daarbij de anderen achter zich te laten. Hoewel ook hun volume niet kinderachtig was, sloeg hun enthousiasme al snel over op het publiek. En daarvan begon ook het optreden zelf hevig te vonken. Maar gaat het er bij de Joints eigenlijk niet altijd zo aan toe?

Dit festival laat zich enigszins beleven als North Sea, maar dan in het klein. Je moet keuzes maken en je voortdurend verplaatsen van lokatie naar lokatie. Dus lieten we Barrelhouse (altijd goed, maar vaak gezien), Sean Costello en Los Straightjackets (de week daarop alweer in Ospel) even schieten. Wel inspecteerden we **Lee Sankey**, die met zijn soepel swingende rockblues bezig is aan een Definitieve Europese Landverovering. Sankey is zo'n artiest aan wie ik moet wennen, maar mijn sympathie voor hem groeit. Dat hij zoveel werk heeft in Europa mag hij dan danken aan een invloedrijke boeker, hij werkt er ook keihard voor.

En dan **Bjørn Berge**, de Noor die alle blues-tradities heeft bestudeerd om die vervolgens aan zijn laars te lappen. Hij heeft evenwel de invloeden ervan opgezogen en omgezet naar een qua originaliteit in Europa nauwelijks geëvenaard solo-concept. Met zijn indringende stem en zijn drie gitaren (een zes- en een twaalfsnarige akoestische en een elektrische) grijpt hij de toehoorders simpelweg bij de strot. Zijn boodschap: dit is mijn opvatting van de blues, take it or leave it. Toch beschouwt hij desgevraagd de aanschaf van een Robert Johnson plaat nog altijd als het moment waarop de blues hem bij de strot greep. Over hem binnenkort meer.

Ook ontstaan uit de traditie van de Mississippi blues en zelfs afkomstig uit die staat zijn **The North Mississippi Allstars**. Geweldig hoe dit trio de klassieke blues uit noord-Mississippi - van McDowell en

George Thorogood
rechts: Luther Dickinson
(Rien Wisse)

Burnside tot de Fat Possum generatie - omvormt tot een eigen concept. Behalve werk uit hun eigen albums speelden ze 'Poor Black Mattie' en 'Goin' Down South'. En eigenlijk heb ik nog nooit iemand zo vaak op zijn pedalen zien trappen als zanger/gitarist Luther Dickinson, die momenteel in roem zijn vader - producer Jim - overtreft. Deze jongens met hun vernieuwingsdrang zijn mij toch liever dan het zoveelste bandje dat zich heeft suf gestudeerd op de standards.

Beth Hart zong en speelde zowel piano als gitaar. In alle drie excelleerde ze, terwijl ook de interactie met haar bandleiden het aanzien waard was. Tot de hoogtepunten van haar optreden behoorde een prachtig Janis Joplin-achtig 'I'm The One'. Dat haar muziek volstrekt niets met blues had te maken, vergaven we haar dan ook graag.

T-99 heeft met het gebruik van de mandoline een nieuwe dimensie aan het repertoire toegevoegd. Gitarist Mischa den Haring weet ook op dit instrument de weg. En zo staat dit bandje altijd garant voor een prettig uurtje met afwisselend ingetogen blues en pittig swingende nummers.

En dan was er nog **Roomful of Blues**. Ook in deze bezetting, zonder nog één van de oorspronkelijke leden, swingt deze veelkoppige band het dak eraf. Hun onvolprezen blazerssectie valt in waar het moet, terwijl Chris Vachon - ooit fan, nu bandleider - excelleert in schitterend uitgebalanceerd gitaarwerk. En dat terwijl de in ganster-outfit gestoken zanger/harmonicaspeler Mark DuFresne ook best in zijn eentje de keet op zijn kop weet te zetten. Deze Roomful respecteert het werk van haar voorgangers, maar blaast het tegelijk nieuw leven in.

Wij vonden het genoeg. Snel overstoken in de entreehal om de geluidhinder van Five Horse Johnson te ontlopen. Een groot deel van het publiek, dat elders voor munt was blijven liggen, bleef deze hindernis bespaard.

Rien Wisse

